

On tán föltűnőnek találja, hogy annyit hajtom o
 novot. Nem hiában. Bizayval ő legnevezetesebb embere
 Fürednek. Amaz hanswurstja, ez chronistája a fürdő-
 nek; szerepet azonban sohasem cserélnek. E világfaj-
 dalmas, par excellence vidéki levelező már magában is
 mulatságos. A király-útcában, a vakok intézetével
 szemben van egy sütő, melynek cégjén egy arany
 oroszlan mérgesen harap egy ártatlan peregbe, melyet
 félelmes karmai közt tart. Valahányszor o képet látom,
 mindannyiszor a balatonvidéki koboz. chevalier Eti-
 enne de Roboz, a büs vitéz jut eszembe. Mindent söté-
 tően és haragosan lát. Ha egy betyárral megszaporod-
 dott Zala-Somogy. félreveri dúlt honfi keblének öreg
 harangját s pandúrságra hívja föl az egész nemzetet;
 ha egy macska a vízbe esik, nyiltan néha, de többnyire
 oroszva megéneklí; ha világatlan koldús akad útjába,
 felelőssé teszi érte a két hazát. Igazán melomán, cis-
 mol természet, kinek noha sörénye s becsvágya nagy,
 maga szelid és ártatlan; pingált arany oroszlan, ki a
 német perecet, mert tán ez árva haza könyeinek savá-
 ból került rá a só, abderita dühösséggel szétmarcan-
 golja. S újból kiáltom: hol van Roboz?

Az éj lezállt. A Kisfaludy-szobor előtt, melyet
 szerencsére a sötétség fog el előttem, csevegő tömeg s a
 sötány zenéje morajlik. A Balaton csaknem világító taj-
 tékot hajt a partra, a nádas inga erdője álomhozón su-
 sog, s én messze föl a partnak andalgok s keresem a
 romok szellemét, s hozzá fűzve szememet az éj csilla-
 gaihoz, melyek köré halvány, esőtlen, szétrongyolott
 kőfoszlányok szőnek átlátzó tündérfátyolt, fáradt
 szívemet ráültetem pihent képzeletemre, s aztán gyoplú-
 eresztve neki a nagy mindenség félelmes, mely s mind-
 amellet megnyugtató titkának, s con amore ábrán-
 dozom, a mit emberek közt tenni rettenetesen puda-
 lom magamat.

Midőn másnap lezálltam a gőzhajóról, sötét fel-
 legok gomolya fenyegetően állt a háborgó Balaton föl-
 lött, melynek szélrózsa kék, közepő-zöld phosphori
 ragyogványban tündökölt, míg kelőtí végén a nap szik-

rázott. Megható, leirhatlan látvány, ugy hogy szinte
 kivérto az eszemből fölemlíteni önnök azt, hogy a
 füredi vendéglőben egy darabka fogas ára 63 kr. Mi-
 ért? Mert — a vendéglős Bécsből kénytelen hozatni azt.
 Kenessén kihálászszák, jeges ládákba rakják s ugy
 küldik föl Bécsbe, honnan Mayer csak drága pénzen
 tudja viasszaszerzeni. Már most ajánlja Oppolzer bete-
 geinek Füredet ezen szokott hozzátovással: „und essen
 Sie nur ja recht viel Fakesch! In Fured (sic) sind sie
 vorzüglich.“ A bizony, vorzüglich, hogy az ára miatt
 csak nem könybe lábbad az ember szeme.

Ugy, még valamit. A kávéház előtt épen rébuszt
 rajzolgattunk vagy ötöd magunkkal — ez Füreden
 divat — s a „Nefeletsbé“ szántuk, mert igazán ros-
 szak voltak. Egy színész kérő szemmel félreszólít, hogy
 valami nagy kerése volna.

— Szívesen, sohajtám.

— Lásza kérem, nekem a füredi fotografus jó
 emberem.

— Gratulálok.

— Igen, de szeretné hogy ha megdicsérnék az uj-
 ságban. On hallom ir a „Szegedi Híradó“-ba. Tegye
 meg azt a szívesseget s írja ki Lengyel fényképész ba-
 rátomat, ki itt Füreden olcsón s szépen fotografíroz.

— Oh ezer örömmel. Miután azonban a „Sz. Hir-
 adóban“ rövid írói múltam miatt még nem mertem
 föllépni, majd más lapba.

— Oh, bár melyikbe, csak dicsérje meg.

Én teljes meggyőződéssel valloim be tehát, hogy
 Lengyel füredi photographus, ur olcsón s szépen
 „fényir.“

Már miért ne dicsérné az ember egyszer láttatlan-
 ba, mikor már annyiszor lehordott mindenfélét ugyan-
 csak láttatlanba?

Néhány órával később ismét fölmerült a láthatár-
 ra a citadella — s voltam Rómában s nem láttam Robort.

Náday E. sz. t. ö. s.